

Prelude

TOEN DE BITTERE NACHT van denken, studie en theologische extase voorbij was, ontwaakte verstrooid en vermoeid mijn ziel die sedert de avond eenzaam en vroom had gebrand en eindelijk het ochtendgloren voelde aanbreken. Zonder dat ik het had gemerkt, was mijn lamp gedoofd; mijn kruisraam was opengegaan op de dageraad. Ik bevochtigde mijn voorhoofd aan de dauw op de ruiten en terwijl ik mijn verteerde dromerij in het verleden terugdrong en mijn ogen naar het ochtendgloren richtte, waagde ik mij in het smalle dal van zielsverhuizingen.

Ochtendgloren! Verrassing van zeeën, oriëntaals licht, waarvan de droom of de herinnering, 's nachts, onze saai studie bezocht met een verlangen naar reizen! Verlangens naar briesjes en muziek, wie kan mijn vreugde beschrijven toen eindelijk, nadat ik lange tijd als in een droom in dat tragische dal had gelopen, de hoge rotsen uiteen weken en zich een azuurblauwe zee vertoonde!

Op jouw golven! Zullen wij, dacht ik, op jouw golven varen, eeuwige zee, naar ons onbekende bestemmingen? Zullen onze piepjonge zielen daar hun onversaagdheid zoeken?

Op het strand wachtten mijn bedevaartgenoten mij op; ik herkende hen allen, hoewel ik niet wist of ik hen ergens eerder had gezien; maar onze deugden waren dezelfde. De zon hing al hoog boven de zee. Ze waren bij dageraad aangeko-

men en keken naar de wassende golven. Ik verontschuldigde me omdat ik op mij had laten wachten; ze vergaven mij in de mening dat een paar dogmatische spitsvondigheden en scrupules me onderweg hadden opgehouden; daarna wierpen ze mij niettemin voor dat ik niet onbevanger naar hen toe was gekomen. Omdat ik de laatste was en ze niemand meer verwachtten, begaven we ons op weg naar de stad met de grote haven, waar de schepen uitvoeren. Op het strand kwam een rumoer ons tegemoet.

De stad waar we 's avonds moesten inschepen barstte van zon, rumoer en feestelijkheden onder de withete gloed van de middag. Het marmer van de kaden schroefde onze sandalen; het feest was kleurrijk. Twee schepen waren de vorige dag aangekomen, het ene uit Noorwegen, het andere uit de wonderlijke Antillen en de menigte liep uit om te zien hoe een derde, majestueus schip de haven binnenviel. Het laatste kwam uit Syrië, beladen met slavinnen, balen purper en goudklompjes. De hele bemanning aan dek was in rep en roer; men hoorde het geschreeuw bij de manoeuvres. Hoog in de masten knoopten matrozen zeilen los en andere, dicht bij de golven, wierpen touwen uit; de plooiën van de slap geworden zeilen bleven hangen aan de grote ra's waaraan vaantjes wapperden. De zee was naar de kust toe niet diep genoeg opdat het schip aan de kade kon aanmeren; bootjes gingen ernaartoe die eerst de slavinnen innamen; zodra ze aan land waren, verdrong het volk zich om hen te zien; ze waren mooi en bijna naakt, maar droevig. De matrozen brachten verder parfums en kostbare stoffen aan land, maar de balen

purper wierpen ze in zee; dat waren onbeduidende goederen; de golf spoelde ze langs de dijken en voorovergebogen mannen leidden ze met staken naar de trappen. Uit de Antillen waren zeldzame houtsoorten gekomen, kakelbonte vogels en schelpen waarin het geluid van de golven op die gelukkige stranden weerklonk. Er werd om gestreden toen ze bij opbod werden verkocht; de bazaars stonden bomvol kooien; de meer gevoelige vogels werden in volières losgelaten; men betaalde een toegangsprijs; alle kweelden en kwebbelden en de kooplieden lieten zich evenmin onbetuigd. Geïmproviseerde kraampjes gaven jongleurs en mimespelers te zien. Op een estrade wierpen potsenmakers elkaar dolken en vlaggen toe.

Verderop bevonden zich de ijskelders van de stad, die werden bevoorraad door met ijs beladen schepen uit Noorwegen. Sommige kelders strekten zich tot op grote diepte uit, maar ze waren allemaal vol en het schip loste zijn vracht op de kade. Een berg rees op, groen, doorschijnend en gehuld in koelte; dorstige zeelieden kwamen er genieten van de schaduw en drukten hun gloeiende lippen en handen tegen de vochtige wand. Mannen met een saffraangele huid en gekleed in met bloed bevlekte lendenschorten brachten almaar ladingen sneeuw op de doorbuigende planken aan, en blokken zuiver ijs die ze uit zee hadden opgepikt; men gooide ze van het schip; ijs en sneeuw en schuim dreven met het purper op het blauwe water dat door het gesmolten purper bij golven bijna violet werd gekleurd.

En nu is het avond; de karmozijnrode zon verdwijnt tussen het touwwerk; liederen stijgen uit de schemering op; en in de

verstilde haven dobbert het fabelschip dat ons zal wegvoeren! Nu we deze dag een voorproefje van toekomstige verhalen hebben gekregen, zullen we niet langer naar het verleden kijken, maar onze ogen op de toekomst richten; en het buitengewone schip liet haven, spelen en verzonken zon achter zich en drong de nacht in, het ochtendgloren tegemoet.